

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: Technická správa komunikací hl.m. Prahy, Řásnovka 7701/8, Praha 1, zast.: Mgr. Miroslavem Neradem, advokátem, Praha 2, Slezská 3, proti žalovanému Ministerstvo kultury, Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.3.2011, č.j. MK 15636/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 11873/2011 OPP,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, č.j. S-MHMP 449796/2010 ze dne 18.8.2010 o uložení pokuty dle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále památkový zákon) ve výši 10.000,- Kč za provedení udržovacích prací na pozemcích č. parc. 1104 – ulice Platněřská a č. parc. 1105 – Mariánské náměstí, k. ú. Staré Město, Praha 1, bez závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 památkového zákona.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětné udržovací práce spočívaly v předláždění chodníků na výše uvedených parcelních číslech společností Technická správa komunikací hl. m. Prahy, nacházejících se v památkové

rezervací v hlavním městě Praze prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze.

Dále žalovaný uvedl, že provádění udržovacích prací zjistil prvoinstanční správní orgán vlastním šetřením dne 21.5.2010. Dne 26.5.2010 pak obdržel od Národního památkového ústavu, územního pracoviště v hl. m. Praze podnět k zahájení správního řízení ve věci nepovoleného předkláždění předmětných chodníků. Národní památkový ústav v tomto podnětu uvedl, že vzor dláždění použitý na předmětném pozemku kolem budovy magistrátu má ojedinělou památkovou hodnotu, bílý dlažební materiál byl používán výlučně u společensky, kulturně a politicky mimořádných budov, např. u Obecního domu, magistrátu, některých kostelů soudních budov a ministerstev, přičemž u magistrátu jako u poslední z těchto budov byl tento materiál kompletně zachován. Původní materiál se nikdy nerozpadá, jedná se o štípaný materiál, jehož estetické působení je nenahraditelné, chodník měl správně rozvržený a provedený vzor, který oproti současnému provedení obíhal i okolo nároží, kromě několika drobných doplňků byl intaktní.

Ve svém vyjádření ze dne 2.6.2010 prvoinstanční orgán sdělil odvolateli, že po prohlídce chodníků shledal provedené práce z hlediska ochrany zájmů památkové péče akceptovatelné. Správní řízení o uložení pokuty bylo zahájeno přípisem ze dne 28.6.2010.

Odvolatel ve svém vyjádření uvedl, že práce zajišťoval v úloze smluvně pověřeného správce majetku (Hlavního města Prahy). Povrch chodníků vyžadoval předkláždění z důvodu bezpečnosti chodců. Závazné stanovisko si odvolatel nevyžádal, neboť měl za to, že chodník není nemovitost a navíc povinnost požádat o závazné stanovisko má vlastník parcely. Ostatně prvoinstanční orgán dosud závazné stanovisko k předkláždění chodníků a k doplnění poškozených míst mozaiky nevyžadoval. Odvolatel žádal, aby došlo k dohodě, od jakého rozsahu prací na chodníku je nutné o vydání závazného stanoviska žádat. Poukázal dále na to, že dle prvoinstančního orgánu jsou provedené práce z hlediska zájmů chráněných památkovou péčí akceptovatelné.

Podle prvoinstančního orgánu však prováděním udržovacích prací na chodnících v památkové rezervaci bez závazného stanoviska orgánu památkové péče došlo ze strany odvolatele k porušení ust. § 14 odst. 2 památkového zákona. Tuto zákonem stanovenou povinnost porušil odvolatel, neboť ohledně dotčených nemovitostí vykonává práva a povinnosti vlastníka a dle zřizovací listiny zajišťuje jejich správu a údržbu. Samotná skutečnost, že odvolatel nesplnil povinnosti uloženou mu v § 14 odst. 2 památkového zákona, zakládá jeho odpovědnost za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona. V evidenci spisové služby prvoinstančního orgánu jsou vedena č.j. závazných stanovisek vydaných k udržovacím pracím na chodnících v předmětné památkové rezervaci. Nejedná se tedy o změnu názoru prvoinstančního orgánu na povinnost vyžádat si v těchto případech závazné stanovisko. Chodník je podle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek sp. zn. 2 Cdon 14/97, sp. zn. Cdo 52/2002) úpravou povrchu pozemku a je jeho součástí. Provádění úpravy chodníku je prováděním úpravy pozemku, tedy se jedná o udržovací práce na nemovitosti. Účastník prováděl udržovací práce na chodnících v hl. m. Praze, v památkové rezervaci prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb. V ust. § 3 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení vlády je stanoveno, že řešení a provádění veškerých úprav terénních i

staveb dopravních, vodohospodářských, energetických, telekomunikačních, podzemních, jakož i inženýrských sítí v rezervaci nesmí narušovat její prostředí a ohrožovat jednotlivé kulturní památky. Smyslem vyhlášení památkově chráněných území je na vybraném vzorku nejhodnotnějších staveb a urbanistických celků zachovat kulturně historické hodnoty. To mimo jiné předpokládá omezit či zcela eliminovat úpravy, které k zániku předmětných hodnot vedou. Kamenná uliční i mozaiková dlažba chodníků spolu s architekturou vytváří ojedinělé a pro Prahu charakteristické prostředí, které je třeba chránit. Povrchy komunikací zejména mozaikou dlážděné úseky vozovek a chodníků jsou důležitou součástí exteriéru. Tvoří nedílnou součást výrazu lokality a spoluvytváření její památkovou hodnotu. Při stanovení výše pokuty pak prvoinstanční orgán přihlížel v souladu s § 36 památkového zákona k závažnosti protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu chráněných hodnot a k rozsahu způsobené škody. Přihlédl ke skutečnosti, že provedené úpravy jsou z hlediska památkové péče akceptovatelné a nenarušily chráněné památkové hodnoty Pražské památkové rezervace. Podle zjištění prvoinstančního orgánu bylo při předkláždění chodníků dodrženo rozvržení a vzor mozaikové dlažby. Pokuta byla stanovena při dolní hranici sazby.

Žalovaný dále zmínil důvody podaného odvolání.

Odvolatel namítal, že jakožto správce komunikací na území hl. m. Prahy je nucen řešit vzájemné konflikty různých zákonů s tím, že tyto zákony nejsou ve vzájemném souladu. Jsou mu ukládány povinnosti dle právních předpisů přijatých ještě před rokem 1989, které ukládají povinnosti dle zvyklostí a pravidel platných před rokem 1989.

Odvolateli je vytýkáno porušení povinností, které byly památkovým zákonem stanoveny od jeho účinnosti, tj. od 1.1.1988. Podle nařízení vlády č. 66/1971 Sb. není nutno žádat orgán památkové péče o vydání závazného stanoviska, v § 3 tohoto nařízení jsou přímo stanoveny podmínky pro stavební činnost v rezervaci. Tyto podmínky stanovené v roce 1971 nemohou počítat s tím, že bude nutno dopředu žádat o souhlas. Dnes platný památkový zákon stanoví způsob vyhlášení památkové rezervace v § 5. Uvedené nařízení vlády upravuje stavební činnost v Pražské památkové rezervaci samostatně, komplexně, tak, jak předpokládá ust. § 5 památkového zákona. Jedná se o nedokonalou právní úpravu, avšak skutečnost nejasného výkladu nesmí jít k tíži účastníka řízení.

Nedůvodnost uložení pokuty odvolatel spatřuje v tom, že prvoinstanční orgán zjistil, že k porušení podmínek stanovených v nařízení vlády nedošlo. Dle § 3 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, úpravy nesmí narušovat ani ohrožovat kulturní památky. Sám prvoinstanční orgán přitom považuje provedené opravy chodníků za akceptovatelné, tedy v souladu s nařízením vlády.

Prvoinstanční orgán argumentuje rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR, dle nichž je chodník součástí parcely, resp. pozemku. Je však nutno rozlišovat chodník a posuzování jeho statusu z hlediska občanského práva a z hlediska správního práva. Jako příklad lze uvést do nedávné doby platné znění § 27 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož za závady ve schůdnosti na chodníku v zastavěném území obce odpovídal vlastník přilehlé nemovitosti bez ohledu na to, kdo byl vlastníkem chodníku, resp. pozemku, jehož povrch chodník tvořil. V této souvislosti nelze nezmínit

jiné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, které rozlišuje komunikaci od pozemku. V rozhodnutí č.j. 25 Cdo 3217/2008 se výslovně uvádí, že zákon o pozemních komunikacích upravuje objektivní odpovědnost vlastníků komunikací, nikoli odpovědnost dalších subjektů za škodu způsobenou porušením jejich povinností. Tedy sám Nejvyšší soud považuje „povrchovou úpravu pozemku“ za věc, která může být předmětem právních vztahů samostatně. Sice tedy odděluje vlastnictví pozemku a komunikace na ní ležící, ačkoliv se má jednat o povrchovou úpravu tohoto pozemku. Podle odvolatele je tak třeba odlišovat chodník jako předmět správního práva (chodník jako stavba dle stavebního zákona, chodník jako komunikace oddělená od pozemku dle zákona o pozemních komunikacích). Nelze tedy přisvědčit názoru prvoinstančního orgánu, že chodník je bez dalšího nemovitou věcí. V takovém případě by pak jakékoli úpravy chodníku moly být prováděny jen na základě obecných stavebních předpisů a tak tomu není. O opravách, změnách komunikací rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

A právě s ohledem na uvedenou skutečnost považuje odvolatel za důležité poukázat na neřešenou konkurenci několika právních předpisů, pokud se týká úprav a oprav prováděných na území hl. m. Prahy. Odvolatel brojí proti pokutě i s ohledem na nejasnost zákonných ustanovení a s ohledem na budoucí postup. Musí se totiž při své činnosti řídit i jinými předpisy, a to zejména zákonem o pozemních komunikacích, stavebním zákonem, zákonem o ochraně přírody a krajiny, zákonem o drahách. Prvoinstanční orgán může svým nesouhlasným stanoviskem zastavit stavební činnost v rámci městské památkové zóny, ale i běžnou údržbu a obnovu zeleně, odstraňování havárií, následků vandalizmu, atd. Odvolatel má proto za nereálné, aby prvoinstanční orgán rozhodoval o všech i sebemenších drobných změnách, opravách a úpravách týkajících se chodníků, zeleně, dřevin, o odstranění každé větve, o výměně každé dlažební kostky, o provedení nátěru každého zábradlí, instalaci každého osvětlení, apod. Odvolatel je připraven přizpůsobit své vnitřní procesy tak, že bude u prvoinstančního orgánu žádat o vydání souhlasu s každou změnou, bude se však jednat o tisíce žádostí, a je takřka jisté, že prvoinstanční orgán nebude o těchto žádostech schopen řádně a včas rozhodovat.

S ohledem na uvedené i s ohledem na to, že se jedná o povinnost, kterou prvoinstanční orgán po dobu mnoha let nevyžadoval, ze strany prvoinstančního orgánu se jedná o dopředu neavizovanou změnu právního názoru, nelze jednání odvolatele označit za úmyslné porušení zákona, ale jedná se o zavedenou praxi, a s ohledem na nejasná ustanovení nařízení vlády a na to, že prvoinstanční orgán nedostatečně zvážil důsledky změny svého názoru, žádal odvolatel, aby odvolací orgán rozhodnutí změnil a pokutu neuložil a aby odvolateli byla poskytnuta lhůta pro to, aby mohl připravit změnu svých vnitřních procesů tak, že prvoinstančnímu orgánu bude zasílat žádosti o udělení souhlasu k jakýmkoli prováděným změnám v rámci památkové rezervace.

Ke vzneseným odvolacím námitkám uvedl odvolací orgán, že všechny subjekty jsou povinny řídit se celým právním řádem ČR. Nelze si mezi jednotlivými právními předpisy vybírat, které budou dodržovány a které nikoliv. Památkový zákon, ač byl přijat v roce 1987, byl během uplynulých let opakovaně novelizován a nelze tvrdit, že ukládá povinnosti dle zvyklosti a pravidel platných před rokem 1989, jak tvrdí odvolatel. Povinnosti vlastníka, správce a uživatele nemovitosti, která se nachází v památkově chráněném území, tj. i v Pražské památkové rezervaci, jsou stanoveny mimo jiné i v § 14 odst. 2 památkového zákona. Důvod pro vyloučení povinnosti dle

tohoto ustanovení není dán, neboť nebyl vypracován plán ochrany Pražské památkové rezervace, ani se nejedná o úpravy nemovitosti ležící v ochranném pásmu. Nařízení vlády č. 66/1971 Sb. nemůže měnit povinnosti dané normou vyšší právní síly, tj. památkovým zákonem. Podmínky stanovené v § 3 vládního nařízení jsou při účinnosti památkového zákona pouze podmínkami obecnými, které dávají meze pro správní uvážení orgánů památkové péče při hodnocení záměrů žadatelů. Za účinnosti památkového zákona nemohou tyto podmínky samy o sobě založit subjektivní právo odvolatele k provádění oprav chodníků ležících v Pražské památkové rezervaci. Převod vládního nařízení pod režim nového památkového zákona řeší § 42 odst. 2 památkového zákona. Jak prvoinstanční orgán uvádí ve svém rozhodnutí, vydávání závazných stanovisek k úpravám chodníků je běžnou praxí, kdy i sám odvolatel v minulosti žádal o vydání závazného stanoviska k úpravám komunikací v Praze. V předkládací zprávě uvedl prvoinstanční orgán i čj. jednotlivých závazných stanovisek – MHMP 443949/2008, MHMP 318654/2008, MHMP 730497/2009, MHMP 638367/2009. I z rozhodovací praxe odvolacího orgánu vyplývá, že se nejedná o změnu názoru prvoinstančního orgánu, neboť odvolací orgán v č.j. MK 28973/2010 OPP rozhodoval o odvolání ve věci opravy schodiště a výdlažby přiléhajících chodníků v Pražské památkové rezervaci. Nejde tedy o náhlý výklad a aplikaci práva ve vztahu k odvolateli. Odvolatel porušil zákon, když si v rozporu s § 14 odst. 2 památkového zákona nevyžádal závazné stanovisko orgánu památkové péče a provedl práce spočívající v předláždění mnoha desítek metrů chodníku u budovy magistrátu, která leží v Pražské památkové rezervaci. Skutečnost, že prvoinstanční orgán shledal provedené práce z hlediska památkové péče za akceptovatelné, nemá vliv na fakt, že odvolatel svým jednáním porušil právní předpisy, za což musel prvoinstanční orgán uložit sankci. Při ukládání sankce prvoinstanční orgán nezkoumal skutečnosti uvedené NPÚ-ÚOPHM, konkrétně, že nové předláždění v rozích nedodrжуje předchozí vzor a použitý materiál není štípaný jako původní dlažba, ale řezaný, resp. se jimi vyjma svého tvrzení, že byl dodržen vzor a rozvržení dlažby, podrobně nezabýval.

Žalovaný souhlasil s odvolatelem v tom, že je nutné posuzovat právní statut chodníku rozdílně z hlediska občanského a správního práva. Uvedl, že však není sporu, že se v případě chodníku nejedná o věc movitou, ale jedná se o věc nemovitou. V daném případě není rozhodné, zdali je z hlediska práva chodník samostatnou věcí, či pouhou součástí pozemku, v obou případech se bude jednat o provedení prací na nemovitosti ležící v památkově chráněném území, na kterou je zapotřebí aplikovat § 14 odst. 2 památkového zákona. Odvolatel zajišťuje pro vlastníka pozemku Hl. m. Prahu správu komunikací a jako takový spadá pod okruh povinných subjektů, tj. těch, kteří si dle § 14 odst. 2 musí vyžádat závazné stanovisko orgánu památkové péče.

Závěrem žalovaný konstatoval, že právní řád v § 8 jako jednu ze základních zásad správního řízení stanoví zásadu hospodárnosti a dobré správy, tj. předepisuje správním orgánům dbát vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na skutečnost, že probíhá současně více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit. Správní orgány jsou povinny spolupracovat v zájmu dobré správy. Případné rozpory jsou řešeny dle § 136 odst. 6 správního řádu. V projednávané věci konflikt právních předpisů z různých oblastí veřejné správy nenastal. Předláždění chodníku v délce cca 150 metrů a chodníků u parkoviště na Mariánském náměstí nelze označit za malou, neočekávanou, náhlou

opravu ani za odstranění havárie. Okruh prací, ke kterým je nutné žádat o vydání závazného stanoviska, je stanoven zákonem.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nesprávně vykládá vztah památkového zákona a nařízení vlády č. 66/1971 Sb. Toto nařízení bylo vydáno podle § 4 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, tj. na základě zákonného zmocnění, dle něhož *rozsah památkové rezervace v hlavním městě Praze a podmínky, jimiž se má v ní řídit stavební činnost, stanoví na společný návrh ministra školství a kultury ministra – předsedy státního výboru pro výstavbu vláda* (§ 4 odst. 2 nařízení vlády č. 66/1971 Sb.). Podle § 42 odst. 2 památkového zákona se památkové rezervace prohlášené za ně podle dřívějších předpisů považují za památkové rezervace podle tohoto zákona. Žalobce dále odkázal na ust. § 3 nařízení vlády č. 66/1971 Sb., které pro stavební činnost v rezervaci stanoví konkrétní podmínky. Dovodil, že nařízení vlády č. 66/1971 Sb. na základě zákonného zmocnění upravuje stavební činnosti na území pražské památkové rezervace komplexním způsobem.

Žalobce zdůraznil, že za účelem zřízení pražské památkové rezervace bylo vydáno samostatné nařízení vlády. Každé další zřízení památkové rezervace se děje samostatně. Poukázal např. na vyhlášku ministerstva kultury č. 413/2004 Sb., o prohlášení území s historickým prostředím ve vybraných obcích a jejich částech za památkové zóny a určení podmínek pro jejich ochranu. Uvedl, že tato vyhláška byla vydána již za platnosti památkového zákona a proto neobsahuje ničeho ohledně provádění stavebních úprav na území vyhlášených památkových zón, neboť platí ustanovení památkového zákona. Uzavřel, že ani památkový zákon ani jeho pozdější novelizace nijak nezměnily způsob a rozsah prohlášení pražské památkové rezervace, jak je stanovilo nařízení vlády č. 66/1971 Sb. Zákonodárce si podle žalobce zřejmě neuvědomil, že toto nařízení bylo vydáno na základě zákona č. 22/1958 Sb., který dával vládě právo upravit komplexním způsobem provádění stavebních činností na území vyhlášené pražské památkové rezervace. Další zákony pak způsob vyhlášení pražské památkové rezervace bez dalšího přijaly a to bez toho, aby jeho obsah nějakým způsobem modifikovaly anebo aby přechodná ustanovení zákona stanovila, že toto nařízení vlády platí jen tak, pokud neodporuje novému zákonu. Dále žalobce uvedl: *Tedy výjimka, resp. způsob stanovení pražské památkové rezervace byl bez dalšího přejat následujícími zákony – tedy na základě zákonného zmocnění a s tím, že vláda je oprávněna upravit bez ohledu na konkrétní ustanovení památkového zákona samostatně. Sám zákon tak vyloučil svoji působnost na oblast pražské památkové rezervace zřízené vládním nařízením. Žádný z následujících zákonů toto zákonné zmocnění nijak neomezil ani nijak nemodifikoval.* Podle žalobce je proto nesprávný názor žalovaného, podle kterého je nařízení vlády č. 66/1971 Sb. podzákonným předpisem, který je-li v rozporu se zákonem, v tomto rozsahu neplatí a je nutno se řídit zákonem. Žalovaný totiž nezohlednil, na základě jakého zákonného zmocnění bylo nařízení vlády vydáno a nezohlednil ani přechodná ustanovení následně platného památkového zákona.

Žalobce uvedl, že ve správním řízení nenamítal změnu postoje MHMP-OKP v tom směru, že by tento nikdy nerozhodoval o prováděných změnách a stavebních úpravách na území pražské památkové rezervace. Praxe však byla až do vydání prvoinstančního rozhodnutí taková, že u drobných oprav a úprav a u takových oprav, kdy nedocházelo k podstatným změnám povrchu, MHMP-OKP podání žádosti o vydání předběžného stanoviska nevyžadoval. Žalobce připustil, že u podstatnějších zásahů a významnějších

oprav, jako je např. zmiňovaná oprava, resp. rekonstrukce schodiště, o vydání předběžného stanoviska žalobce žádal. Žalobce tedy namítá „rozšíření“ případů, kdy je potřeba o vydání předběžného stanoviska žádat i na provádění drobnějších a běžných oprav a úprav. Žalobci, který má již více než 20leté zkušenosti s prováděním oprav silnic a chodníků, je známo, že nebylo nutno žádat o vydání předběžného souhlasu u každé prováděné opravy a úpravy a toto své tvrzení může doložit. Ostatně by při množství každodenně prováděných oprav, úprav a běžné údržby na území pražské památkové rezervace nebylo ani reálné, aby MHMP-OKP dával předběžný souhlas ke všem těmto činnostem. Zákon totiž požaduje i to, aby byl vyžádán předběžný souhlas i pro úpravy dřevin, přičemž MHMP-OKP se určitě nevyjadřuje (a ani nesankcionuje) každoroční sekání křovin, natírání okapů, apod. Bez změny právních předpisů a jen z důvodu změny názoru MHMP-OKP začal tento vyžadovat podání takových žádostí a žalobci uložil pokutu. Na změnu svého postoje však správní úřad žalobce neupozornil.

Žalovaný podle žalobce neposoudil argumentaci žalobce a vyjadřoval se k jiným právním důvodům, než které byly namítány. Žalobce souhlasí s tím, že z hlediska občanského práva je podle názoru Nejvyššího soudu chodník povrchovou úpravou pozemku, přestože tento obecný právní názor Nejvyššího soudu byl založen na prováděcí vyhlášce katastrálního úřadu, která již byla zrušena a ze strany Nejvyššího soudu bylo argumentováno bodem přílohy této vyhlášky, kdy by za povrchovou úpravu pozemku měly být považovány i drobné lesnické stavby. Uvedený právní názor Nejvyššího soudu nezohledňuje skutečnost, že vedle „vyšlapaných“ cest, antukových povrchů a položené dlažby existují i složité stavby, např. dálnice, kdy těleso dálnice nelze považovat za pouhou povrchovou úpravu, nezohledňuje ani např. otázku mostů, silničních tunelů, chodníků v podloubí apod. Sám Nejvyšší soud v různých právních vztazích považoval chodník za „různou“ věc (nikoliv v právním smyslu). Pokud se týká např. odpovědnosti za neschůdnost chodníku, jak tuto stanovoval ještě v nedávné době zákon o pozemních komunikacích, nebyl chodník posuzován jako součást pozemku - odpovědnost za úraz na něm byla posuzována bez ohledu na to, kdo je vlastníkem pozemku „pod“ tímto chodníkem. Stejně tak Nejvyšší soud nalézal právní režim cesty nacházející se na pozemku odlišný od vlastnictví pozemku, kdy např. nedovolil vlastníku pozemku „uzavřít“ cestu na tomto pozemku se nacházející. Nejvyšší soud rovněž např. dovodil, že za úraz na silnici z důvodu její neschůdnosti, která leží na dvou pozemcích různých vlastníků, je odpovědný obecní úřad. Právní postavení chodníku je tedy podle žalobce doposud neřešeno zcela určitým způsobem.

Podle žalobce se sice lze domnívat, že památkový zákon nechtěl z památkové péče vyloučit chodníky nacházející se v památkové rezervaci, nicméně zákonná definice v § 14 odst. 2 památkového zákon se týká pouze nemovitostí (podle zákonného znění se netýká jejich příslušenství). Zde žalobce odkázal na ustálený názor, že nepřesná ustanovení zákona nelze vykládat k tíži účastníka.

Ke konkurenci různých zákonů žalobce uvedl, že se nejedná o žádný teoretický příklad, různé správní orgány nehodlají respektovat závazná oprávnění pro ostatní správní orgány. Poukázal např. na to, že mu ČIŽP byla uložena povinnost instalovat pevné zábrany proti pojezdu aut po nezpevněné ploše v okolí všech stromů rostoucích ve dvou vnějších řadách a vysadit určitý počet konkrétních dřevin a provádět o ně následnou péči, a to bez ohledu na to, že žalobce namítal, že k jakémukoli zásahu do komunikace je potřeba schválení silničního správního úřadu. Postup podle § 138

správního řádu (žalobce měl zřejmě na mysli § 136 správního řádu) nikdo přes výslovnou námitku neuplatňoval. Žalobce se tak dostává do situace, kdy mu jednotlivé správní orgány ukládají povinnosti na základě zákonů platných pro rozsah jejich působnosti, a to bez ohledu na působnost jiných orgánů státní správy.

Žalobce dále poukázal na to, již ve svém vyjádření ze dne 27.5.2010 uváděl, že chodník byl po zimním období v havarijním stavu a bylo nutno ho opravit. Jednalo se o předlažbu a doplnění chybějících částí mozaiky. Žalobce, resp. obec hl.m. Praha nese objektivní odpovědnost za škodu způsobenou úrazem z důvodu neschůdnosti chodníku (či pádu větve či stromu). Žalobce se však dostává do neřešitelné situace, kdy hrozí úraz z důvodu chybějící dlažby (či pádu stromu) a zároveň příslušný správní úřad nedá povolení k provedení potřebných opatření nebo příslušné řízení trvá po dobu několika měsíců. I z tohoto důvodu žalobce ve správním řízení nežádal předem o vyjádření, neboť se jednalo o provedení havarijní opravy a doplnění chybějících částí mozaiky.

Žalobce dále v žalobě poukázal i na skutečnost, že MHMP-OKP následně provedení opravy schválil a z hlediska památkové péče neměl námitek. Uvedl, že nešlo o žádné „utajované“ práce, žalobce vycházel z toho, že se jednak jednalo o havarijní stav a jednak se jednalo o takové práce, jejichž předchozí ohlášení doposud MHMP OKP nevyžadoval.

Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21.5.1999, čj. 5 A 63/97-20, dle něhož se za osobu, která provádí obnovu kulturní památky bez vyžádání závazného stanoviska ve smyslu § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb. se považuje vlastník nebo uživatel kulturní památky a nejedná se o právnickou osobu, která toliko na základě soukromoprávního smluvního vztahu provádí pro vlastníka či uživatele kulturní památky vlastní práce v rámci obnovy. Sankční odpovědnost nemůže zakládat samotné event. porušení povinností vyplývajících ze soukromoprávního smluvního vztahu. Podle žalobce je možno toto rozhodnutí aplikovat na jeho případ. Žalobce je organizací zřízenou obcí hl. m. Praha. Nemá vlastníka ani uživatele „chodníků“, resp. pozemků, které se pod těmito chodníky nacházejí. Nemá tedy osobu, které by měla být pokuta uložena, touto osobu je vlastník a žalobce ve vztahu k němu nese případně odpovědnost. Žalobce nejednal vlastním jménem a nejednal ani na vlastní účet, ale jednal jménem vlastníka a na účet vlastníka pozemku, tj. obce hl. m. Praha.

Žalobce žádal, aby soud podle § 65 odst. 3 s.ř.s. upustil od uložení pokuty, a to s ohledem na nařízení vlády č. 66/1971 Sb., ve vztahu k zákonu o památkové péči a vzhledem k dosavadnímu postupu MHMP-OKP a i vzhledem ke skutečnosti havarijního stavu chodníku a z tohoto důvodu prováděné opravy chodníku. Pokud by soud tomuto návrhu nevyhověl, pak žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Rovněž požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k žalobní námitce, že došlo k nesprávnému výkladu památkového zákona a nařízení vlády č. 66/1971 Sb., odkázal na znění § 14 odst. 2 památkového zákona.

K žalobní námitce, že MHMP dosud nevyžadoval předběžné stanovisko u drobných oprav a u takových oprav, kdy nedocházelo k podstatným změnám, odkázal na prvoinstanční rozhodnutí, v němž prvoinstanční orgán konstatoval, že vydávání závazných stanovisek týkajících se chodníků je běžnou praxí, a nejedná se o náhlý výklad a aplikaci zákona ve vztahu k odvolateli.

K žalobní námitce, že právní postavení chodníků není dosud řešeno určitým způsobem, žalovaný uvedl, že v případě chodníku se jedná o věc nemovitou, resp. se jedná o provedení prací na nemovitosti. Provádění úpravy chodníku je prováděním úpravy pozemku, jedná se tedy o udržovací práce na nemovitosti.

K žalobní námitce, že v případě úprav a oprav prováděných na území hl.m. Prahy jde o neřešenou konkurenci několika právních předpisů, žalovaný uvedl, že mezi základní obecné povinnosti správních orgánů patří dle § 8 správního řádu jejich vzájemná spolupráce při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy v zájmu naplnění principu dobré správy. V daném případě ke střetu právních předpisů aplikovaných správními orgány nedošlo.

K žalobní námitce, že po zimním období byla nezbytná havarijní oprava chodníku žalovaný uvedl, že předláždění chodníku v délce cca 150 metrů a chodníků u parkoviště na Mariánském náměstí nelze označit za malou neočekávanou náhlou opravu ani za odstranění havárie. Okruh prací, ke kterým je nutné žádat o vydání závazného stanoviska, je stanoven památkovým zákonem.

K žalobní námitce, že prvoinstanční orgán shledal, že provedené práce jsou z hlediska památkové péče akceptovatelné, žalovaný uvedl, že prvoinstanční orgán však zároveň upozornil, že ke každému zásahu do chodníku či komunikace nacházejících se na památkově chráněném území je dle § 14 odst. 2 památkového zákona vlastník (správce, uživatel) povinen k udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko MHMP.

K žalobní námitce, že žalobce není vlastníkem ani uživatelem chodníků, resp. pozemků pod nimi se nacházejících, žalovaný uvedl, že žalobce podle zřizovací listiny zajišťuje pro vlastníka pozemku hl. m. Prahu správu a údržbu komunikací, tedy spadá pod okruh povinných subjektů.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice ze dne 13.10.2011 k vyjádření žalovaného uvedl, že podanou žalobou sleduje zejména ten účel, aby soud posoudil v žalobě namítané střety pravomocí různých úřadů a různých zákonů tak, aby žalobce věděl, jak se má chovat. Žalobce uvedl, že poukazuje na stále platné právní předpisy z doby před rokem 1989 a na otázku jejich výkladu s přihlédnutím ke změně právních předpisů a změně společenského prostředí. Nové právní předpisy výslovně ponechaly v platnosti některé z předpisů vydaných v dřívější době a je tedy podle žalobce otázkou, zda a nakolik se změnil jejich výklad. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nijak nevysvětluje vztah památkového zákona a nařízení vlády č. 66/1971 Sb. Již v žalobě žalobce uvedl, že v případě větších oprav chodníků, venkovních schodišť apod. bylo o souhlas žádáno, doposud ale nebylo nutno žádat o souhlas s prováděním drobných udržovacích prací.

Žalobce v podané replice opětovně poukázal na otázku postavení chodníku, konkurence právních předpisů, nutnost odstranění závady a odpovědnost za škodu. Uzavřel, že si je vědom toho, že uložená pokuta je relativně nízká, nicméně s ohledem na nejasnost výkladu právních předpisů a možnost opakovaného postihu žalobci hrozí uložení pokut vyšších, než je pokuta uložená v tomto případě.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci k výzvě soudu nevyjádřili s takovým postupem svůj nesouhlas.

Z obsahu správního spisu vyplývají tyto podstatné okolnosti:

Magistrát hl.m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále prvoinstanční orgán nebo MHMP) přípisem ze dne 21.5.2010 sdělil žalobci, že vlastním šetřením zjistil, že na parc. č. 1093 probíhají práce na předláždění chodníků, nemovitost se nachází v památkové rezervaci v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb. K předláždění chodníků není v programu spisové služby MHMP-OKP evidováno závazné stanovisko. Žalobce byl požádán o sdělení, kdo uvedené práce provádí.

Z obsahu připojené fotodokumentace lze podle soudu dovodit, že se jedná o předláždění chodníku, nikoli o výměnu či doplnění jednotlivých chybějících dlažebních kostek.

Dne 26.5.2010 pak MHMP obdržel od Národního památkového ústavu, územní odborné pracoviště v hlavním městě Praze (dále NPÚ) podnět k zahájení správního řízení a oznámení o zjištění nepovolených stavebních úprav – dláždění chodníků okolo budovy Nové radnice. NPÚ mimo jiné uvedl, že chodník je z větší části rozebrán, historický materiál je odvážen, zhruba východní polovina je nově vydlážděna nevhodným řezaným materiálem, částečně není ani dodržen vzor. NPÚ požadoval okamžité zastavení prací a navrácení odvezeného materiálu a provedení alespoň části chodníku z veškeré použitelné bílé mozaiky, s tím, že realizované stavební úpravy závažným způsobem poškozují vzhled a autenticitu prostředí PPR, i památkovou hodnotu samotné budovy magistrátu.

Žalobce přípisem ze dne 27.5.2010 sdělil MHMP, že uvedené práce zajišťoval v úloze smluvně pověřeného správce majetku města, neboť povrch chodníků se nacházel v havarijním stavu. Závazné stanovisko k udržovacím pracím nebylo vyžádáno proto, že chodník není nemovitost a jeho předlažbu proto žalobce nechápal jako udržovací práce na nemovitosti. Nadto oznamovací povinnost přísluší vlastníku parcely. Pro předlažbu a doplnění poškozených míst mozaiky chodníků MHMP dosud vydání závazného stanoviska nevyžadoval. Změnu názoru MHMP je žalobce připraven respektovat, bylo by však rozumné se dohodnout, od jakého rozsahu prací bude zapotřebí o vydání závazného stanoviska žádat.

Přípisem ze dne 11.6.2010 se pak žalobce vyjádřil k podnětu NPÚ. Uvedl, že část chodníku byla předlážděna již v roce 2002, tedy není pravdou, že chodník kolem

magistrátu byl kompletně zachován. Z fotodokumentace původního stavu jsou patrné propadliny a nerovnosti, tedy není pravdou, že chodníky byly intaktní. Vybouraný bílý mozaik byl většinou za hranicí životnosti, došlo k obrusu kamene, má-li kostka jen polovinu původní výšky, nelze ji usadit a ke zpětnému zadláždění proto mohla být použita jen část původního materiálu a nepoužitelné kostky byly odvezeny. Rozvržení a vzor povrchu chodníku je shodný. Oznamovací povinnost nebyla dána, neboť udržovací práce nebyly prováděny na nemovitosti v památkové rezervaci. Na žalobci nebylo nikdy v souvislosti s obnovu mozaikového dláždění chodníků požadováno žádat o závazné stanovisko.

MHMP v odpovědi ze dne 21.6.2010 žalobci sdělil, že provedl obhlídku chodníků a shledal, že provedené práce jsou z hlediska památkové péče akceptovatelné. Upozornil, že však chodník je nemovitostí a tudíž vlastníku, správci nebo uživateli vzniká dle § 14 odst. 2 zákona povinnost si předem vyžádat závazné stanovisko, a to ke každému zásahu do chodníku nebo komunikace v památkově chráněném území, je-li obsažen ve výčtu uvedeném v § 14 odst. 2 památkového zákona.

Pokud tedy žalobce v žalobě poukazuje na to, že „MHMP-OKP následně schválil provedení opravy chodníku a vyjádřil se tak, že z hlediska památkové péče nemá proti tomuto námitku“, pak soud uvádí, že posouzení provedených prací prvoinstančním orgánem jako akceptovatelných z hlediska památkové péče mohlo mít (a z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že fakticky i mělo) vliv na výši uložené pokuty, nikoli však na samotnou sankční odpovědnost žalobce.

Správní řízení bylo zahájeno přípisem ze dne 28.6.2010. Žalobce k zahájenému řízení podal své vyjádření nazvaná „Sdělení námitek v řízení o správním deliktu.....“ ze dne 11.8.2010, v němž poukázal na to, že podle posouzení MHMP jsou provedené práce z hlediska památkové ochrany akceptovatelné a dále na svou již dříve vznesenou argumentaci.

Dne 18.8.2010 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí a odvolání, které proti němu žalobce podal, bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, *tvorí-li skupina nemovitých památek se svým prostředím celek, může ministr školství a kultury v dohodě s ministrem-předsedou Státního výboru pro výstavbu, s ministrem-předsedou Státního úřadu plánovacího, s ministrem financí a s ostatními vedoucími zúčastněných ústředních úřadů prohlásit tento celek za památkovou rezervaci a stanovit podmínky, jimiž se má v ní řídit stavební činnost. Podle odst. 2) rozsah památkové rezervace v hlavním městě Praze a podmínky, jimiž se má v ní řídit stavební činnost, stanoví na společný návrh ministra školství a kultury a ministra-předsedy Státního výboru pro výstavbu vláda.*

Na základě zákonného zmocnění dle § 4 zákona o kulturních památkách, bylo vydáno nařízení vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze. V § 1 a 2 tohoto nařízení bylo historické jádro hl. m. Prhy prohlášeno za památkovou rezervaci a rozsah této rezervace byl vymezen vyjmenovanými katastrálními územími a tím, že hranice rezervace je vyznačena v plánu, který je přílohou nařízení. Ustanovení §

3 nařízení stanoví: *pro stavební činnost v rezervaci se stanoví tyto podmínky: a) veškeré úpravy nemovitých kulturních památek i jejich souborů a objektů, které vykazují dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty (objekty památkového zájmu), dotýkají se vnitřní i vnější architektury, musí být řešeny a prováděny se zřetelem k trvalému zabezpečení jejich hmotné podstaty, k jejich přiměřenému společenskému využití a dalšímu zhodnocování výtvarných a dokumentárních funkcí, b) při nové výstavbě a při vnějších úpravách nechráněných objektů se musí dbát architektonických vztahů ke kulturním památkám a jejich souborům, navazovat na jejich objemovou a prostorovou skladbu i prostředí a dotvářet jejich celky přiměřenými prostředky současné architektonické tvorby, c) řešení a provádění veškerých úprav terénních i staveb dopravních, vodohospodářských, energetických, telekomunikačních, podzemních, jakož i inženýrských sítí v rezervaci nesmí narušovat její prostředí a ohrožovat jednotlivé kulturní památky, d) zpracování, posuzování a schvalování všech územních plánů, soutěžních úkolů i přípravné a projektové dokumentace staveb na území rezervace musí být prováděno se zřetelem ke kulturní hodnotě prostředí.*

Zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, byl zrušen zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (památkový zákon). Podle § 42 odst. 2 památkového zákona, národní kulturní památky prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za národní kulturní památky podle tohoto zákona. Památkové rezervace prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za památkové rezervace podle tohoto zákona. Ochranná pásma zřízená podle dřívějších právních předpisů se považují za ochranná pásma podle tohoto zákona.

Podle § 5 odst. 1 památkového zákona, území, jehož charakter a prostředí určuje soubor nemovitých kulturních památek, popřípadě archeologických nálezů, může vláda České republiky nařízením prohlásit jako celek za památkovou rezervaci a stanovit podmínky pro zabezpečení její ochrany. Tyto podmínky se mohou v potřebném rozsahu vztahovat i na nemovitosti na území památkové rezervace, které nejsou kulturními památkami. Podle odstavce 2) vláda České republiky nařízením stanoví obecné podmínky zabezpečování státní památkové péče v památkových rezervacích.

Podle § 14 odst. 2 památkového zákona, vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

Podle shora citovaného přechodného ustanovení § 42 odst. 2 památkového zákona platí, že památková rezervace v hlavním městě Praze prohlášená nařízením vlády č. 66/1971 Sb. se považuje za památkovou rezervaci podle památkového zákona. Nařízení vlády č. 66/1971 Sb. je i nadále platné a účinné, tedy platí i podmínky pro stavební činnost v památkové rezervaci v hlavním městě Praze stanovené tímto nařízením. Na nemovitosti nacházející se na území památkové rezervace v hl. m. Praze (která se podle § 42 odst. 2 památkového zákona považuje za rezervaci podle památkového zákona) však nepochybně zároveň dopadají i povinnosti založené

památkovým zákonem (tedy i povinnost dle § 14 odst. 2 památkového zákona). Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že nařízení vlády č. 66/1971 Sb. nemůže měnit povinnosti dané památkovým zákonem (normou vyšší právní síly) a že podmínky dle § 3 vládního nařízení nemohou samy o sobě založit právo k provedení oprav chodníků nacházejících se v Pražské památkové rezervaci. Podmínky pro stavební činnost v památkové rezervaci v hlavním městě Praze stanovené v § 3 nařízení vlády č. 66/1971 Sb. lze chápat jako podmínky toliko obecné (a to v souladu s § 5 odst. 2 památkového zákona.)

Žalobní námitku, že je nesprávný názor žalovaného, podle kterého je nařízení vlády podzákonným předpisem, který, je-li v rozporu se zákonem, v tomto rozsahu neplatí a je nutno se řídit zákonem, a rovněž i žalobní námitky, že žalovaný nezohlednil, na základě jakého zákonného zmocnění bylo vládní nařízení vydáno a nezohlednil ani přechodná ustanovení následně platného památkového zákona, soud ze shora uvedených důvodů posoudil jako nedůvodné.

Žalobce provedl opravy chodníků nacházejících se na území Pražské památkové rezervace, a to bez závazného stanoviska orgánu památkové péče podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Polemika žalobce v žalobě o právním postavení chodníku není podle soudu na místě. Skutečnost, zda chodník má být posouzen jako součást pozemku či jako samostatná věc (stavba), nic nemění na tom, že se v každém případě jedná o věc nemovitou (ani sám žalobce v žalobě nedovozuje možnost posoudit chodník jako věc movitou). Jedná-li se tedy v případě chodníku o věc nemovitou, pak i práce prováděné na chodníku, který se nachází v památkové rezervaci, jsou pracemi na nemovitosti nacházející se v památkové rezervaci dle 14 odst. 2 památkového zákona.

Soud proto jako nedůvodnou posoudil žalobní námitku, že žalovaný se ve vztahu k statutu chodníku nezabýval argumentací žalobce a vyjadřoval se k jiným právním důvodům, než byly namítány.

Soud poukazuje na to, že sám žalobce v žalobě uvedl, že zákon o památkové péči zřejmě nechtěl z památkové péče vyloučit chodníky nacházející se v památkové rezervaci. Související poukaz žalobce na ustálený právní názor, podle něhož nelze nepřesná ustanovení zákona vykládat k tíži účastníka, není podle soudu na místě, neboť zákonné ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona, které požaduje vyžádat si předem závazné stanovisko k vyjmenovanému okruhu prací prováděných na nemovitosti nacházející se v památkové rezervaci, nelze považovat za nejasné.

Jako nedůvodnou soud posoudil rovněž žalobní námitku, že pokuta neměla být uložena žalobci, který není vlastníkem ani uživatelem chodníků, resp. pozemků nacházejících se pod těmito chodníky, ale že měla být uložena vlastníkov, tj. obci hl. m. Praha. Do správního spisu je založena zřizovací listina příspěvkové organizace Technická správa komunikací hl. m. Prahy, jejímž zřizovatelem je hlavní město Praha. Podle čl. II. zřizovací listiny je hlavním účelem *rozvoj, výstavba, správa, údržba a opravy pozemních komunikací, jejich součástí a příslušenství včetně pozemků a dalšího nemovitého majetku na území hlavního města Prahy.*

Je tedy zřejmé, že žalobce pro vlastníka pozemků - hl. m. Prahu zajišťuje mimo jiné i správu pozemních komunikací, jejich součástí a příslušenství včetně pozemků. Jestliže ust. § 14 odst. 2 památkového zákona stanoví, že vyžádat si předem závazné stanovisko je povinen vlastník (správce, uživatel) nemovitosti nacházející se v památkové rezervaci, pak žalobce jakožto správce předmětných chodníků spadá pod okruh subjektů této povinnosti.

Podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona ve znění do 31.12.2013 (v pozdějším znění dle písm. g/) *obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).*

Podle citovaného ustanovení je tedy ukládána pokuta za neobstarání si předem závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 památkového zákona, tj. závazného stanoviska, které, jak výslovně § 14 odst. 2 památkového zákona uvádí, je povinen vyžádat vlastník (správce, uživatel) nemovitosti (tj. v daném případě i žalobce jakožto správce předmětných chodníků).

Žalobce se v žalobě dovolává rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21.5.1999, č.j. 5 A 63/97-20, v němž však byla řešena pokuta dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. e) památkového zákona, podle kterého *obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodržuje podmínky určené v tomto závazném stanovisku.* Protože podle tohoto ustanovení není ukládána pokuta za nevyžádání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 památkového zákona, není podle soudu na místě bez dalšího aplikovat právní názor Vrchního soudu vyjádřený v rozsudku č.j. 5 A 63/97-20 na případ žalobce, jak žalobce v žalobě požaduje, neboť se nejedná o případy obdobné.

Žalobce v žalobě výslovně potvrdil, že u podstatnějších zásahů a významnějších oprav (jako např. oprava, resp. rekonstrukce schodiště, na níž poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí) žalobce o vydání předběžného stanoviska skutečně žádal. Je tedy otázkou, zda žalobce nesouhlasí (z důvodů podrobně uvedených v žalobě) s tím, že na nemovitost nacházející se v Pražské památkové rezervaci dopadá ust. § 14 odst. 2 památkového zákona (a nikoli pouze § 3 nařízení vlády č. 66/1971 Sb.), či zda brojí proti tomu, že povinnost dle § 14 odst. 2 památkového zákona nelze vztáhnout na práce prováděné právě na chodníku, případně že tato povinnost nedopadá právě na žalobce, neboť není vlastníkem chodníku, či zda žalobce vlastně souhlasí s tím, že jakožto správce nemovitosti je povinen podle § 14 odst. 2 památkového zákona závazné stanovisko předem vyžádat, avšak pouze v případech *podstatnějších zásahů a*

rozsáhlejších oprav, jak podle žaloby v případě podstatnějších zásahů a rozsáhlejších oprav fakticky i činí.

K žalobní námitce, že došlo k „rozšíření“ případů, v nichž MHMP požaduje vydání předběžného závazného stanoviska i na provádění drobnějších a běžných oprav a úprav, a k žalobní námitce, že se žalobce cítí být dotčen tím, že mu byla uložena pokuta z důvodu této změny postoje MHMP, na kterou nebyl předem upozorněn, soud poukazuje na to, že provedené práce spočívaly (jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a žalobce to nezpochybnil) v předláždění mnoha desítek, resp. cca 150 metrů chodníku nacházejícího se v Pražské památkové rezervaci, což za drobnější úpravu považovat nelze. Rozsah provedených prací lze dovodit i z fotodokumentace založené do správního spisu. Podle soudu nelze mít za to, že žalobce prováděl toliko drobné práce, nic nesvědčí ani pro tvrzení žalobce, že šlo o havarijní stav. Žalobce provedl rozsáhlejší opravu chodníku, tedy zřejmě opravu obdobného charakteru jako opravy ohledně nichž, jak sám uvedl v žalobě, o závazné stanovisko v minulosti žádal. Důvody, o které žalobce opírá své dotčení ve svých právech (uložení pokuty po změně přístupu MHMP aniž by žalobce byl na tuto změnu předem upozorněn) tak podle soudu nenastaly.

Okruh prací, k nimž je nutné předem vyžádat závazné stanovisko, je stanoven v § 14 odst. 2 památkového zákona *[„...k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17)“]*.

Žalobce však nikterak konkrétněji nedovozuje, že jím provedené práce nelze pod uvedený výčet podřadit; v tomto směru žaloba postrádá bližší argumentaci, s níž by se soud byl povinen vypořádat. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce nedovozuje ani existenci důvodu pro vyloučení dané povinnosti (vyžádat závazné stanovisko) ve smyslu § 6a nebo § 17 památkového zákona.

K žalobní námitce, že jednotlivé správní úřady žalobci ukládají povinnosti v rozsahu své působnosti bez ohledu na působnost jiných správních orgánů, soud uvádí, že v předmětné věci ke střetu právních předpisů aplikovaných správními orgány s různou působností nedošlo, soud proto přes požadavek žalobce vznesený v jeho replice střet pravomocí správních úřadů neřešil.

K žádosti žalobce, aby soud upustil od uložené pokuty, soud uvádí, že podle § 78 odst. 2 s.ř.s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

Podmínkou pro postup dle cit. ust. tedy je, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobce však proti samotné výši uložené pokuty nikterak nebrojil, zjevnou nepřiměřenost pokuty v žalobě nenamítal a s ohledem na to, že pokuta ve výši

10 000,- Kč byla uložena při samé dolní hranici sazby (za správní delikt dle § 35 odst. 1 písm. h/ památkového zákona lze uložit pokutu až do výše 2 000 000,- Kč) její zjevnou nepřiměřenost podle soudu ani dovodit nelze. Skutečnosti, na jejichž základě žalobce žádal o upuštění od uložení pokuty, nejsou z hlediska ust. § 78 odst. 2 památkového zákona relevantní.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce nebyl úspěšný ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková